

[Finansministeren.]

gen. Den Finanslov, som gælder for indeværende Aar, har bortset fra Tillægsbevillingsloven en Udgift paa 326 Mill. Kr.; det Forslag til Finanslov, der blev forelagt i Efteraaret, havde en Udgiftsside paa 290 Mill. Kr. Der var altsaa budgetteret en Nedgang paa 36 Mill. Kr. Nu var en Del af denne Nedgang tænkt anvendt paa en særlig Maade, nemlig Nedgangen i Militærudgifterne, saaledes at man ikke kunde sige, at det var en egentlig Reserve, men efter at dette Spørgsmaal nu er ordnet ved Kriselovens Vedtagelse i Efteraaret og ved anden Behandling af Finansloven, hvor man har korrigeret disse Forhold, findes der ikke længere paa det Finanslovsforslag, der foreligger, nogen Udgiftsnedsættelse, som ikke kan siges at være reel, og Udgiften paa Finanslovsforslaget, som det nu foreligger efter anden Behandling, andrager 297 Mill. Kr. Naar man sammenligner dette Tal med Udgiften paa Finansloven for indeværende Aar, vil man altsaa se, at der selv efter denne Regulering er en reel Udgiftsnedgang paa ca. 30 Mill. Kr.

Som Følge af denne Udgiftsnedgang var det naturligvis muligt for mig at regne med, at Indtægterne ogsaa kunde gaa ned, hvad jeg mente det var nødvendigt at forudse; det var netop derfor, Udgiftsnedgangen var gennemført, og Indtægterne fra Skatter og Afgifter er altsaa sat væsentlig lavere end i indeværende Aar. Men Forholdene er efterhaanden blevet mere og mere ekstraordinære, og derfor maa jeg allerede nu i grove Træk forudsige enkelte meget større Udgiftsforøgelser og tillige enkelte meget betydelige Indtægtsforringelser.

Saaledes maa man jo forstaa, at Forrentningen af den udenlandske Statsgæld i næste Aar vil bringe en betydelig større Merudgift end i indeværende Aar. Jeg regner, at den Merudgift, der vil komme derfra, vil andrage en 14—15 Mill. Kr. Endvidere maa jeg regne med, og enhver maa regne med en meget betydelig Nedgang i Toldindtægterne paa Grund af den Valutaordning, vi har faaet. Der er vist intet Menneske, der er i Stand til at skønne over, hvad den vil komme til at betyde, men at man maa regne med, at Indtægterne vil formindskes væsentligt, er givet, og at der ogsaa maa tages Hensyn til det, naar der bliver Tale om at dække de Udgifter, der er tilbage, er ogsaa givet.

Vi maa forudsætte, at der skal ydes ikke store, men dog væsentlige Beløb til de arbejdsløse. Det kan ikke nytte at lade de arbejdsløse sulte ihjel; det er der ingen af

dem, som har det virkelige Ansvar; som kan gaa med til. Derfor maa man hellere se Sandheden i Øjnene, og det er den, at der maa regnes med Udgifter dertil. Det vil altsaa betyde, at der ogsaa paa dette Omraade maa skaffes Dækning.

Jeg har villet nævne disse Ting for at sige allerede nu, at man maa være forberedt paa, at der skal ret kraftige Foranstaltninger til for at tilvejebringe den Balance paa Finansloven, som den efter min Mening maa have, naar den vedtages i Rigsdagen. Jeg tror ikke, vi skal komme ind paa dette at vedtage Finanslove, der ikke balancerer, det vilde være den farligste Vej at komme ind paa, og det maa jeg for mit Vedkommende paa det kraftigste advare imod. Men skal man ikke det, maa man være klar over, at der maa og skal komme kraftige Foranstaltninger, som har til Hensigt at frembringe den nødvendige Balance.

Jeg siger ogsaa dette i Dag, fordi jeg føler mig forpligtet dertil i Anledning af, at man rundt om i Landet og ogsaa her i Rigsdagen ret hyppigt optræder, som om der ikke er nogen som helst Grænse for, hvad man kan lade Staten betale. Jeg ser bort fra de fantastiske Krav, som stilles fra „Landbrugernes Sammenslutning“. Jeg tillader mig at se bort fra dem, selv om jeg er klar over, at denne Sammenslutning udøver en stadig stærkere og stærkere Dragning for adskillige Rigsdagsmænd. Jeg ser alligevel bort fra dem, fordi de er saa fantastiske, at de aldrig kan opnaa Realitet. Jeg tror ikke, man behøver at regne med dem. Men selv om man ser bort fra dem, maa man jo i hvert Fald beskæftige sig med, hvad der sker her i Rigsdagen og dens nærmeste Omegn — jeg ved ikke, om man maaske ogsaa kan se bort fra Venstrepressen i visse Henseender paa dette Punkt; det kan maaske ogsaa tillades, men man maa i hvert Fald beskæftige sig med, hvad der sker herinde. Og jeg maa sige, at her synes jeg, at der hos Oppositionspartierne er en meget stærk Tendens til blot at sige: Vi kan stille, hvilke Forslag vi vil; Staten betaler.

Jeg skal minde om, at der for kort Tid siden i Landstinget blev behandlet nogle Forslag, som havde ganske uoverskuelige Konsekvenser i økonomisk Henseende, og hvor der fra de Oppositionspartiets Side, som førte Forslagene frem, ikke blev gjort noget som helst Forsøg paa at forklare, hvorledes disse Konsekvenser skulde imødegaas. Der var Tale om at give Lettelser paa Amtsskatterne til et Beløb, som nærmede sig 40 Mill. Kr.;